

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI SÁU CAO TÔN GIẢ CHẾT ĐI SỐNG LẠI

Thi Lang cáo từ rồi rút lui, Vi Tiểu Bảo liền sai người kêu bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân là những anh em trong Thiên Địa hội vào phủ. Gã kể cho mọi người nghe những chuyện đã trải qua một cách tường tận.

Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Tên tặc tử họ Thi đã sát hại Quan phu tử, lại toan công phá đảo Đài Loan, hãm hại Tổng đà chúa. Lòng trời xui khiến đưa hắc lộ vào tay Vi hương chủ. Chúng ta phát lạc hắc cách nào cho ổn?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thần Long giáo cấu kết với Ngô Tam Quế và nước La Sát. Nay Hoàng đế phái tiểu đệ đem Thi Lang đi tiểu trừ Thần Long giáo thì để hắc cùng giáo phái kia đánh nhau một trận trời sập đất thẳm, hai bên cùng khốn đốn. Chúng ta là ngư ông ở giữa thủ lợi.

Quần hào đều khen là tuyệt diệu.

Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Bữa trước Thi Lang hạ sát Quan phu tử, giải cứu Trịnh Khắc Sảng không chừng hắc ngó thấy tiểu đệ rồi. Nhưng một là hôm ấy tiểu đệ hóa trang thành người khác, dù hắc có ngó thấy một lần chưa chắc đã nhớ được. Hai là tiểu đệ hiện đang cầm đầu hắc chắc hắc không dám giở trò gì.

Gã ngừng lại một chút rồi dặn:

- Các vị đại ca cũng nên thận trọng, đừng để hắc nhìn thấy chỗ sơ hở.

Cao Ngạn Siêu đưa ra đề nghị:

- Chúng ta cải trang làm bọn Thát Đát ở Kiều Kỵ doanh, bình nhật ít khi chạm mặt Thi Lang, dù hắc có nhận ra chắc cũng không dám đắc tội với bọn Thát Đát.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Các vị đổi thêm bộ mặt đi một chút. Từ đại ca cạo râu nhẵn nhụi, Phong đại ca thêm vào hai túp ria mép, Cao đại ca làm thành vết sẹo lớn trên trán. Thằng cha họ Thi là người rất tinh quái, chúng ta cần thận là hơn. Bây giờ chúng ta phải dựa vào hãn để tiến đánh đảo Thần Long, không nên hạ sát hãn ngay.

Quần hào y kế chia nhau chuẩn bị cải trang.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Chuyến này mình tiến đánh đảo Thần Long, không nên cho Uy Tôn Giả và Lục Cao Hiên đi theo để cơ mưu khởi bị tiết lộ .

Gã liền bảo hai lão Uy, Lục ở lại Bắc Kinh chỉ đem Song Nhi đi theo để ả phục thị.

Sau hai bữa vua Khang Hy ban thưởng dụ truyền cho Vi Tiểu Bảo đem theo mười khẩu Thần Võ đại pháo từ sông Đại Cô đi ra biển tiến đến phía bắc vịnh Liêu Đông, ở đó làm lễ tế Liêu Hải rồi lên bờ đến núi Trường Bạch bắn súng tế trời.

Vi Tiểu Bảo tiếp thưởng dụ thống lãnh nhân mã ở Liêu Ky doanh tiến đến Thiên Tân.

Văn võ bá quan đều kính cẩn nghinh tiếp Khâm sai đại thần, bất tất phải tường thuật.

Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo cho mời viên Tổng binh coi thủy quân ở Thiên Tân tới để tiếp mật chỉ của nhà Vua.

Viên Tổng binh thủy quân tên gọi Hoàng Phủ thấy trong mật chỉ dặn bảo y phải điều động toàn thể quan binh cùng thuyền bè nghe theo sự chỉ huy của Khâm sai đại thần để thi hành sứ mạng trọng yếu. Y tiếp chỉ rồi khom lưng kính cẩn nghe lời huấn dụ.

Vi Tiểu Bảo hỏi cho biết quân số về thủy binh cùng số lượng chiến thuyền rồi kêu Thi Lang đến. Gã dặn hãn cùng Hoàng Phủ thương nghị kế hoạch ra khơi. Đoạn hãn vào hậu doanh cùng binh tướng đánh bài cầu.

Ở Thiên Tân ba ngày, trại thủy quân đã chuẩn bị đầy đủ lương thảo, nước uống, đạn dược, cung tên xếp xuống thuyền.

Vì Tiểu Bảo thống lĩnh Kiều Kỳ doanh binh, quan binh thủy quân hai ngàn sáu trăm người, chiến thuyền hạng lớn mười chiếc, hạng vừa ba mươi chiếc.

Chiến thuyền dương buồm ra khơi, dời khỏi Đại Cô đi ra biển cả.

Bây giờ Vì Tiểu Bảo mới cho Tổng binh thủy quân Hoàng Phủ hay là mình vâng thánh chỉ tấn công Thần Long đảo. Gã lại tuyên bố: Quan binh từ trên xuống dưới phải tận tâm đánh giặc. Sau khi thành công hết thấy đều được thăng thưởng.

Bọn quan binh thấy bên mình người nhiều thế lớn, quan Khâm sai đại thần lại đem theo mười khẩu súng lớn kiểu Tây dương, oai phong cực kỳ hùng dũng. Chúng nghĩ tới trên đảo Thần Long bất quá chỉ là một bọn cướp biển chiếm cứ, bên mình chỉ cần bắn vài phát súng lớn là bọn hải tặc phải tan tành. Chuyến này lập công thăng chức thật dễ dàng. Quân tướng lớn tiếng hoan hô rầm trời, phấn khởi tinh thần lên gấp trăm lần.

Vì Tiểu Bảo ngồi trong thuyền chỉ huy bỗng nghĩ tới lần trước đã đến Thần Long đảo và bị Phương Di lừa gạt. Tuy nàng là cô gái giả hoạt nhưng mấy ngày ngồi chung thuyền trên mặt biển, gã đã được hưởng mùi vị rất ôn nhu, tâm thần thư thái. Gã tính thầm:

- "Khi chiến thuyền gần tới đảo, nếu mình cho đại pháo khai hỏa mở cuộc tấn công lớn thì bọn giáo đồ Thần Long giáo bị bắn tan xác đến quá nửa là ít. Sau đó mấy ngàn quan binh ào ạt đổ bộ thì dù võ công của Hồng giáo chủ cao thâm đến đâu cũng không thể chống nổi".

Bất giác gã thở dài lẩm bẩm:

- Nhưng hỡi ơi! Diễn biến này xảy ra không chừng Phương Di hảo tử tử của ta đã bị súng lớn bắn chết rồi. Thế thì thật là hỏng bét! Dù nàng không chết mà bị què chân cụt tay thì cũng đáng hận vô cùng.

Nguyên Vì Tiểu Bảo vẫn khiếp sợ Thần Long giáo chủ, gã đã toan chuồn đi cho yên thân, nhưng hiện giờ công cuộc tác chiến đã có Thi Lang chủ trương. Mấy chục chiến thuyền dương buồm thẳng tiến, lại thêm mười cỗ Thần Võ đại pháo thì trận đánh này đã cầm chắc phần thắng, chỉ còn lo sự an nguy cho Phương Di. Gã

mong sao vừa diệt được Thần Long giáo, vừa bảo vệ Phương Di an toàn mới là vẹn cả hai bề. Gã nghĩ quanh nghĩ quẩn không biết làm thế nào đành kêu Thi Lang đến để hỏi kế tấn công lên đảo.

Thi Lang mở cuốn sổ cầm tay lấy ra một tấm địa đồ lớn trải ra trên bàn, hẳn trở vào một cái đảo nhỏ nói:

- Đây là đảo Thần Long.

Vì Tiểu Bảo thấy trên đảo này đã vẽ một cái vòng đỏ. Ba mặt bắc, đông, nam lại vạch ba mũi tên chĩa vào thì trong lòng rất lấy làm bội phục nói:

- Té ra tướng quân đã nghĩ sẵn kế hoạch tấn công đảo Thần Long. Sau khi dòr Đại Cô ta mới đưa mặt chỉ của Hoàng thượng ra mà sao tướng quân đã chuẩn bị được địa đồ sớm thế?

Thi Lang đáp:

- Ty chúc nghe nói từ Đại Cô vượt biển đến Liêu Đông nên đã chuẩn bị mấy tấm địa đồ cùng hải đồ. Nguyên ty chúc xưa nay vẫn ưa thích cách sinh nhai ngoài đại dương nên những hải đồ đã coi quen rồi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Trận đánh này của chúng ta chắc là kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công.

Thi Lang đáp:

- Được như thế là trông vào thánh đức của Hoàng thượng cùng phước khí của Vi đại nhân.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Theo thiên ý của ty chúc thì chúng ta nên chia quân làm ba mũi theo ba mặt bắc, đông, nam tiến đánh vào đảo mà chỉ bỏ ngỏ phía tây không tấn công. Sau khi nổ đại pháo một hồi, bọn giặc cướp trên đảo không chống nổi tất phải chạy hết ra phía tây. Chúng ta mai phục sẵn hai chục chiến thuyền ở mặt tây cách phía sau đảo chừng ba chục dặm. Khi bọn phỉ đồ cướp đường chạy về phía này thì chiến thuyền của ta ào ạt bơi ra cản đường. Đại pháo khai hỏa rồi, chiến thuyền ba mặt bắc, đông, nam mở cuộc bao vây khiến cho bao nhiêu thuyền địch

không lọt ra được. Như thế là quãng một mẻ lưới là có thể quét hết bọn hải tặc trên đảo, chẳng một mống nào chạy thoát.

Vĩ Tiểu Bảo vỗ tay khen là diệu kế.

Thị Lang nói:

- Xin Vĩ đại nhân đốc thúc trung quân vẫn ngồi soái thuyền đốc chiến, bắt tất phải lên hòn đảo nhỏ xíu vô danh này làm chi. Trung quân phải là nơi vững như bàn thạch. Nếu xảy ra chuyện gì với thống soái tất nhiên lòng quân không khỏi nao núng. Ty chúc xin thống xuất chiến thuyền tấn công ba mặt. Còn Hoàng tổng binh chỉ huy đạo quân mai phục chặn đường. Còn ngoài ra để lại mười con thuyền nhỏ chạy đi chạy lại báo cáo quân tình. Cách hành động thế nào xin Vĩ đại nhân tùy thời ban hiệu lệnh ra cho ty chúc cùng Hoàng tổng binh tuân hành.

Vĩ Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- "Thằng cha này thật khôn ngoan. Hắn biết mình sợ chết nên để mình trấn đóng dưới thuyền cách đảo ba chục dặm thì thật không còn điều gì đáng ngại nữa. Dù cho toàn quân tan vỡ, lão gia sẽ qua thuyền nhỏ chạy trốn cũng còn kịp chân."

Bất giác gã lẩm bẩm:

- Diệu kế, chân diệu kế!

Gã nức nở khen ngợi một hồi.

Thị Lang nói:

- Ty chúc đã ngưỡng mộ đại danh của Vĩ đại nhân từ lâu. Ty chúc được biết ngày trước Vĩ đại nhân cầm đao đâm chết tên đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu là Ngao Bái, đoạt lấy danh hiệu "Mãn Hán đệ nhất dũng sĩ". Do đó Vĩ đại nhân được Hoàng thượng ban cho tước hiệu "Ba Đồ Lão". Ty chúc chỉ lo một điều là Vĩ đại nhân muốn báo đáp hoàng ân sẽ quên mình trong khi chiến đấu. Nếu lỡ để đại pháo bắn vào làm tổn thương đến ngón tay út của Vĩ đại nhân thì ty chúc có muôn thác cũng không đủ đền tội. Đức Hoàng thượng cũng quyết chẳng dung tha. Bước tiến trình của ty chúc từ đây cũng bị hủy diệt. Vì vậy mà ty chúc xin đại nhân lượng thứ cho ty chúc mạo muội hiến kế cùng xin đại nhân bảo trọng tấm thân ngàn vàng khôn đổi.

Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Ngồi thuyền đáng giặc vốn là điều thú nhất của ta. Ta đã định thân hành xung phong, làm gương cho sĩ tốt, hầu lên đảo tóm cổ Thần Long giáo chủ lôi về. Nhưng tướng quân đã nói vậy thì ta nhường công lao này cho tướng quân.

Thi Lang kính cẩn nói:

- Dạ dạ! Đại nhân lượng tình cho kẻ dưới, ty chức lấy làm cảm kích vô cùng.

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- "Hắn ở Bắc Kinh ba năm đã tinh thông nghệ thuật làm quan. Lão gia đang muốn chơi hắn một vố, nhưng hắn khôn ngoan thế này thì lão gia cũng không nỡ. Cái hàm "Mãn Hán đệ nhất dũng sĩ" bữa nay lão gia mới nghe hắn nói là lần đầu. Hắn nghĩ ra câu này để tăng bốc lão gia là khá lắm."

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã hạ thấp giọng xuống nói:

- Trên đảo Thần Long này có mấy trăm vị tiểu cô nương. Trong đám này có mấy cô ở thâm cung trốn ra đây. Đức Hoàng thượng ân cần dặn ta phải bắt sống. Vậy lúc tấn công lên đảo phải cẩn thận lắm mới được, đừng khai pháo bừa bãi. Lỡ ra bắn chết mấy tên cung nữ, đức Hoàng thượng nhất định trách phạt. Bao nhiêu công lao của tướng quân dù to lớn đến đâu cũng không đủ đền tội. Đây là một điều hệ trọng, tướng quân cần nhớ kỹ.

Thi Lang giật mình kinh hãi đáp:

- Nếu đại nhân không có lòng chiếu cố thì ty chức đã gây nên đại họa. Vậy chuyện này tấn công lên đảo là phải bắt sống hết đám đàn bà con gái, không được sát thương người nào, để tùy đại nhân phát lạc.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chính là thế đó. Mấy tên cung nữ này ta đã quen mặt hết, cứ ngó thấy là nhận ra ngay. Có điều...có điều...sự việc chốn cung vì thế nào chắc tướng quân đã hiểu rồi?

Thi Lang đáp:

- Dạ dạ! Xin đại nhân cứ yên tâm, ty chức nhất định bưng kín miệng bình. Sự tình ở chốn Hoàng cung há phải là chuyện bạ đâu nói đấy.

Đoàn chiến thuyền tiến về phía đông bỗng gặp luồng gió ngược nên đi rất chậm.

Một hôm đoàn thuyền cách đảo Thần Long không còn xa mấy, Thi Lang trở một hòn đảo nhỏ ở mé tả nói:

- Nơi đây dùng làm đại bản doanh cho Đô thống đại nhân. Hòn đảo này trước đây không có tên gọi, xin đại nhân đặt tên cho.

Vi Tiểu Bảo gãi đầu gãi tai nói:

- Bảo ta đặt tên cho đảo thì không khác gì đòi mạng ta vậy. Hừ! Thật khó quá! Chuyến này ta làm nhà cái, tướng quân là thủ hạ vợ tiền giúp ta. Chúng ta đánh ván bài cầu làm sao phải ăn cho kỳ hết cả đảo Thần Long. Vậy hòn đảo này đặt tên cho là đảo Thông Cật là xong.

Thi Lang cười đáp:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Vi đại nhân ngồi trấn trên đảo Thông Cật là một điều đại cát đại lợi. Bất luận địch quân lợi hại hay ngoan cố đến đâu cũng bị xơi tái hết sạch sành sanh. Một cặp Thiên Bài Bảo ở Tiền quan chính là mình đại nhân, một cặp Chí Tôn Bảo ở Hậu quan dĩ nhiên là của Hoàng thượng. Hai cặp bài này tung ra thì bao nhiêu mà không ăn hết?

Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách rồi lớn tiếng hô:

- Tam quân y nhất lệnh ta truyền! Thông Cật đảo mau mau trục đảo.

Câu hô này gã đi coi hát học được, bây giờ lớn tiếng hô lên, nghe cũng oai phong lẫm liệt, hào khí ngất trời.

Mấy chục chiến thuyền tiền hô hậu ủng xung quanh soái hạm từ từ tiến về phía Thông Cật đảo.

Đoàn thuyền đang đi, đột nhiên binh sĩ trên một con thuyền nhỏ bỗng kêu réo om sòm.

Lát sau con thuyền nhỏ này bơi tới báo cáo nói là trên mặt biển phát hiện một xác chết nổi lênh bênh.

Vi Tiểu Bảo chau mày tự hỏi:

- Ra quân đụng phải xác chết là điểm bất lợi. Chẳng lẽ canh bạc này nhà cái phải giam hết?

Thi Lang tiến ra nói:

- Cung hỷ đại nhân kỳ khai đắc thắng. Chưa nổ súng bên địch quân đã chết một đứa. Đúng là điểm đại cát. Ty chúc xin đi coi thế nào.

Hắn nói rồi nhảy sang con thuyền nhỏ.

Lát sau Thi Lang về soái hạm báo cáo:

- Khải bẩm Đô thống đại nhân! Xác chết trôi này tay chân bị trói quặt lại, đây dường như là kết quả của bọn cướp biển mưu tài hại mạng rồi đẩy xác xuống biển.

Hắn vừa nói tới đây trên thuyền nhỏ lại xôn xao nhộn nhịp. Chúng nói là phát giác hai xác chết trôi nữa.

Vì Tiểu Bảo sắc mặt nghiêm trọng rất khó coi.

Lúc này Thi Lang cũng không dám thốt ra những điều đại cát đại lợi nữa, vọt ngay sang thuyền nhỏ rồi trở về soái hạm.

Nổi vui mừng lộ ra ngoài mặt, Thi Lang nói:

- Đô thống đại nhân! Ba xác chết này có lẽ đúng là người trên đảo Thần Long.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sao tướng quân biết?

Thi Lang đáp:

- Xác chết đầu tiên còn chưa nhìn ra lai lịch, nhưng hai xác sau hiển nhiên là quân cướp biển vì thân thể trắng kiện, nhất định là người có học võ công.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Chẳng lẽ trên đảo Thần Long đã xảy ra cuộc tranh chấp nội bộ?

Thi Lang đáp:

- Gió từ phía đảo Thần Long thổi lại, ba xác chết này chắc theo chiều gió đưa tới. Nếu địch nhân xảy ra tranh chấp nội bộ thì canh bạc này Vi đại nhân xơi ngon như húp đậu hũ, chẳng cần nhai, nuốt một cái là xong hết.

Vi Tiểu Bảo dương mắt nhìn ra xa thấy trên mặt biển hơi nước ùn ùn, mù trắng mờ mịt, chưa nhìn rõ đảo Thần Long.

Đột nhiên gã nhìn thấy trên mặt nước lênh bênh một vật tròn ủng như trái banh khổng lồ, chợt nổi lên, chợt chìm xuống, trôi gần lại dần dần. Gã hỏi:

- Cái gì thế kia?

Thi Lang chú ý nhìn một lát rồi đáp:

- Cái này hơi kỳ lạ đây.

Hắn truyền cho con thuyền nhỏ bơi ra coi.

Con thuyền nhỏ y lệnh bơi ra, bọn quân sĩ la lên:

- Lại xác chết trôi, người lùn tịt mập ú.

Vi Tiểu Bảo động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẽ lại là hắn?

Rồi gã ra lệnh:

- Vớt lên đem vào đây cho ta coi.

Ba tên thủy binh vớt xác chết lên khiêng sang soái hạm đặt xuống sạp thuyền.

Xác chết lùn mập này tay chân đều bị cột bằng gân bò. Quả nhiên là Cao Tôn Giả. Hắn đã béo chùn béo chụt, bây giờ lại uống no nước, bụng phồng lên như cái trống, coi chẳng khác nào một trái banh lớn.

Bọn quan binh la hoảng:

- Xác chết sống lại rồi.

Thi Lang nhắc bổng người Cao Tôn Giả lên, để lưng hắn dựa vào đầu thuyền, đầu chúc xuống. Nước biển từ trong miệng chảy ra càng lẹ.

Sau một lúc đột nhiên Cao Tôn Giả đột nhiên nhảy tung người lên, miệng cất tiếng thoá mạ:

- Tổ bà nó!

Lúc người hấn hạ xuống ngồi ở đầu thuyền, bọn quan binh đều sợ giật bắn người lên, nhưng tiếp theo chúng đều nổi tròng cười hô hố.

Cao Tôn Giả chết rồi, bây giờ sống lại, thần trí hãy còn hồ đồ. Hai tay hấn rầy rụa không ngớt nhưng gân bò ngâm nước biển càng dai, cựa đứt thế nào được.

Hấn gục gặc cái đầu, đôi mắt ngơ ngác nhìn quanh lớn tiếng hỏi:

- Con mẹ nó! Đây là Long cung hay âm phủ?

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đây là Long cung. Ta là Hải Long Vương.

Bọn quan binh đều cười ồ.

Cao Tôn Giả dương mắt lên nhìn chăm chú vào mặt Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao....sao người lại ở đây?

Vi Tiểu Bảo sợ hấn làm bại lộ chuyện kín của mình liền hô:

- Tên hấn tử kỳ hình quái trạng này không chừng đã hiểu rõ mọi chuyện trên đảo Thần Long. Các người mau đem hấn vào trong khoang thuyền cho ta mở cuộc thẩm vấn.

Hai tên thân binh liền khiêng Cao Tôn Giả vào.

Vi Tiểu Bảo dặn chúng:

- Các người ra ngoài chờ đợi. Nếu không nghe thấy ta hô hoán thì không được tiến vào.

Hai tên thân binh thi lễ trở lui rồi khép cửa khoang lại.

Vi Tiểu Bảo tiến đến trước mặt Cao Tôn Giả khẽ hỏi:

- Cao Tôn Giả! Lão đến đảo Thần Long ăn cắp thuốc giải bị Hồng giáo chủ bắt được phải không?

Cao Tôn Giả "ủa" một tiếng, nét mặt lộ vẻ cự kỳ kinh hãi, lão hỏi lại:

- Sao ngươi lại biết? Thế này thì kỳ thiệt! Lại thiệt!

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Phải chăng cái mạng của lão là do ta cứu thoát?

Cao Tôn Giả đáp:

- Hãy tạm kể như vậy.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao lại còn "Hãy tạm kể". Nếu lão bảo không phải ta cứu thì dễ dàng lắm.

Cao Tôn Giả hỏi:

- Làm sao mà dễ dàng?

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ta lại liệng lão xuống biển thì kể như không cứu là xong.

Cao Tôn Giả la lên:

- Không được! Không được! Ngươi để ta chết chìm dưới đáy biển thì cũng chẳng cần gì, nhưng Mao Tích Tích của ta cũng không sống được.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Mao Tích Tích là ai?

Cao Tôn Giả ấp úng nói:

- Mao Tích Tích là....tiểu biểu muội của ta.

Lão nói câu này vẻ mặt cực kỳ bẽn lẽn.

Vi Tiểu Bảo tỉnh ngộ ngay, miệng lẩm bẩm:

- "Té ra Mao Tích Tích là muội điểm giả Thái hậu. Hôm ấy ở cung Từ Ninh giả Thái hậu đã xưng ra với Cửu Nạn sư thái rằng muội là con gái của đại tướng Mao cái gì Long ở triều nhà Minh. Ai biết muội lại mang cái tên quái gở này?"

Gã liền cười hỏi:

- Lão có lấy được thuốc giải không?

Cao Tôn Giả hần học nói:

- Lấy thì lấy được rồi, nhưng đáng tiếc lại bị con đười non Hồng phu nhân lừa gạt mất.

Vì Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Nhất định lão thấy Hồng phu nhân đẹp quá mà mê mẩn tâm thần rồi quên mẹ nó cả mình là ai mới ngoan ngoãn hai tay dâng lên cho phu nhân.

Cao Tôn Giả tức giận nói:

- Không phải! Không phải! Ta một dạ trung thành với Mao cô nương, quyết chẳng hai lòng. Hồng phu nhân biết sử dụng yêu pháp. Y dương mắt lên nhìn ta khiến ta tự nhiên hồn lạc phách bay. Nhất quyết chẳng phải vì y đẹp quá mà làm ta điên đảo thần hồn.

Vì Tiểu Bảo nhớ tới ngày trước trên đảo Thần Long, gã thấy Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình đã lâm vào tình trạng chết đến nơi cũng còn bị Nhiếp Hồn đại pháp của Hồng phu nhân làm cho mê muội. Gã liền gật đầu hỏi:

- Ai đã cột lão liệng xuống biển?

Cao Tôn Giả đáp:

- Cũng con đười non Hồng phu nhân chứ còn ai nữa?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu ta tha lão thì lão tính sao?

Cao Tôn Giả đáp:

- Ta sẽ cảm ơn người vô cùng. Ta còn trở lại đảo Thần Long ăn cắp thuốc.

Vì Tiểu Bảo chìa ngón tay cái lên nói:

- Lão là người có nghĩa, ta khâm phục lắm.

Trọng bụng gã nghĩ thầm:

- "Hoàng thượng đang muốn bắt mục điểm già, ta đang lo không biết tìm mục ở đâu. Bây giờ ta cứ trông vào lão lùn tịt mập ú này là nhất định kiếm thấy mục ngay. Có điều thằng cha này võ công rất cao cường. Thả hổ thì dễ, nhưng bắt hổ là một việc rất khó. Không chừng mình lại bị nó cắn lại nữa."

Cao Tôn Giả nói:

- Hay là ở chỗ hiện giờ trên đảo Thần Long đang đánh nhau đến trời long đất lở. Chuyến này lấy cấp thuốc sẽ dễ dàng hơn lần trước nhiều.

Vi Tiểu Bảo nghe lão nói vậy bất giác phấn khởi tinh thần vội hỏi:

- Tại sao trên đảo lại xảy ra cuộc đánh nhau đến trời long đất lở?

Cao Tôn Giả đáp:

- Bọn Ngũ Long xảy chuyện xích mích rồi đánh lộn nhau đã hơn mười ngày. Hễ bắt được người bên đối phương là cột chân tay liệng xuống biển để nuôi rồng.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vì lẽ gì mà họ đánh nhau?

Cao Tôn Giả nghiêng cái đầu tròn ửng, ghé mắt nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Mao cô nương bảo ta là người làm Bạch Long sứ ở bản giáo, trong tay chấp chưởng Ngũ Long lệnh. Sao người lại chẳng biết gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta vâng mệnh giáo chủ vào Trung Nguyên hành động nên không hiểu rõ tình hình ngoài đảo.

Cao Tôn Giả đột nhiên la lên một tiếng quái gở.

- Vi Tiểu Bảo kinh hãi giật bắn người lên. Gã lùi lại hai bước, rút đao trủy thủ ra hỏi:

Người làm gì vậy?

*** vietkiem.com ***